

Sygn. akt I C 721/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekr. sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Piszcu

sprawy z powództwa C. W.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda C. W. tytułem zadośćuczynienia kwotę 18 900 zł (osiemnaście tysięcy dziewięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.03.2015 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda C. W. kwotę 945,12 zł tytułem części opłaty od pozwu oraz kwotę 236,63 zł tytułem części uiszczonych przez powoda zaliczek w zakresie przegranego powództwa.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 363,16 zł tytułem brakujących zaliczek pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu.

V. Znosi wzajemnie między stronami pozostałe koszty procesu.

Sygn. akt I C 721/15

UZASADNIENIE

Powód C. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej na swoją rzecz kwoty 40 900,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.03.2015 roku do dnia zapłaty, o zasądzenie od pozwanego kwoty 2 058,00 zł skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.03.2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w dniu 18 stycznia 2015r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. Sprawa szkody K. M. kierujący pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował nieumyślnie wypadek drogowy, w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała. Sprawca

zdarzenia w chwili wypadku był objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w towarzystwie pozwanego.

Powód zgłosił roszczenie odszkodowawcze pozwanemu za pośrednictwem pełnomocnika (...) Centrum (...) w L.. W procesie likwidacji szkody pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 9 100 tytułem zadośćuczynienia, kwotę 1 344 zł tytułem kosztu opieki osób trzech, kwotę 323,44 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 302,50 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu. Wyniku wypadku powód doznał zwichnięcia lewego stawu biodrowego oraz wieloodłamowego złamania tylnej krawędzi panewki. Pierwszej pomocy udzielono powodowi w Szpitalu (...) w Przychodni w E.. Powód został wypisany do domu z zaleceniem kontroli w poradni urazowo - ortopedycznej z zakazem obciążania lewej kończyny oraz stosowaniem środków farmakologicznych. Powód odbył serię zabiegów rehabilitacyjnych. Powód wymagał opieki osób trzecich.

Powód od dnia wypadku zmagał się z poczuciem własnych ograniczeń oraz własnej bezradności związanej z charakterem obrażeń, nieodwracalnością skutków wypadku i długotrwałym procesem leczenia.

Pełnomocnik powoda wskazał, iż na zasadzie art. 444 § 2 k.c. powód dochodzi również skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb, albowiem po wypadku wymagał opieki i pomocy osób trzecich.

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2016r. pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody ze względu na niezapięcie pasów bezpieczeństwa podczas zdarzenia drogowego z dnia 18 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.01.2015 roku powód C. W. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. Sprawcą wypadku był K. M., który kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierujący w/w pojazdem nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze podczas pokonywania łuku drogi o oblodzonej i wilgotnej nawierzchni, przez wykonanie dynamicznego skrętu kierownicą na końcu łuku drogi w lewo, przez co prowadzony przez K. M. samochód wpadł w poślizg i wjechał do przydrożnego rowu. Na skutek wypadku powód C. W., jeden z pasażerów tego pojazdu, doznał obrażeń ciała.

Sąd Rejonowy w Piszcu II Wydział Karny w sprawie II K 332/15 wyrokiem z dnia 27 maja 2017r. warunkowo umorzył postępowanie przeciwko K. M. o czyn z art. z art. 177 §1 kk.

(bezsporne , akta sprawy II K 332/15 tutejszego Sądu)

Powołany w sprawie Sądu Rejonowego w Piszcu II Wydziału Karny sygn. akt II K 332/15 biegły lekarz medycyny specjalista chirurg w sporządzonej na potrzeby sprawy karnej opinii wskazał ,że z akt sprawy karnej wynika, iż trakcie jazdy C. W. siedział pośrodku na tylnym siedzeniu pojazdu i nie miał w chwili wypadku zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Powołany w sprawie Sądu Rejonowego w Piszcu II Wydziału Karny sygn. akt II K 332/15 biegły z zakresu wypadków drogowych w sporządzonej opinii wskazał na zeznania dwóch świadków ,którzy zeznali iż w trakcie podróży C. W. nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

(dowód : opinia lekarska w sprawie II K 332/15 tut. Sądu k. 76, opinia biegłego z zakresu wypadków drogowych i ruchu drogowego w sprawie II K 3321/15 k. 84-91)

Bezpośrednio po zdarzeniu C. W. przewieziony został do 108 Szpital (...) w E. gdzie wykonano odprowadzenie zwichnięcia, a kończynę unieruchomiono na wyciągu bezpośrednim nadkostkowym na okres dwóch tygodni. Po

zdjęciu unieruchomienia kończyny rozpoczęto rehabilitację. C. W. do dnia 16 listopada 2015r. poruszał się przy pomocy kuli.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii i ortopedii stwierdził u C. W. przebyte zwichnięcie biodra lewego ze złamaniem stropu panewki.

Biegły stwierdził także skrócenie lewej kończyny dolnej rzędu 1 cm, zanik mięśni uda 2 cm, chód w pozycji swobodnej z zaznaczonym utykaniem na lewą kończynę dolną, co może być spowodowane prawdopodobnym skróceniem kończyny, chód w pozycji wymuszonej utrudniony z powodu zgłaszanych przez powoda dolegliwości bólowych biodra lewego.

W ocenie biegłego wymienione obrażenia stawu biodrowego lewego spowodowały u powoda powstanie długotrwałego uszczerbku w wysokości 10,00% zgodnie z tabelą schorzeń pourazowych punkt 145 a z tej tabeli. W ocenie procentowej uszczerbku biegły uwzględnił potwierdzone badaniami obrazowymi /RTG i KT/ złamanie krawędzi panewki. Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał znaczne dolegliwości bólowe, a następnie niedogodności w ułożeniu na wyciągu bezpośrednim przez dwa tygodnie. Kolejne dolegliwości i utrudnienia spowodowane były zakazem obciążenia uszkodzonej kończyny i następową nauką chodzenia o kulach.

Obecnie po prawidłowym ustawieniu leczenia dolegliwości zminimalizowały się i nie stanowią utrudnienia w poruszaniu się i posługiwaniu się kończyną. Bezpośrednio po wypadku i w trakcie leczenia powód wymagał pomocy osób trzecich przez okres od 3 do 5 miesięcy, obecnie takiej pomocy nie wymaga.

Doznane przez C. W. obrażenia mogą skutkować w przyszłości wcześniej powstającymi zmianami zwyrodnieniowymi stawu biodrowego po zwichnięciu oraz złamaniu krawędzi panewki.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy z zakresu chirurgii i ortopedii wskazał, iż skrócenie kończyny dolnej rzędu 1 cm oraz zaniki mięśni uda 2cm nie stanowią podstawy do zmiany stanowiska w zajętej przez biegłego opinii głównej. Zgodnie z orzeczeniami skrócenie kończyny dolnej do 2 cm nie stanowi zauważalnego podczas obciążania uszczerbku, a uczucie przeskakiwania w biodrze jest tylko objawem subiektywnym nie dającym podstaw do zmiany decyzji.

(dowód: dokumentacji medyczna k. 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, k. 109-111, k. 113-122, k. 123-127, 132, k. 133-15, k. 162-172, 173, zeznania świadka B. W. zapis protokołu rozprawy z dnia 12.11.2015r. k. 156, opinia biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii k. 189-190, opinia uzupełniająca k. 218, , zeznania powoda – zapis protokołu rozprawy z dnia 24.05.2016r. k. 227, opinia biegłej z zakresu neurologii k. 274-283)

Pismem z dnia 16 lutego 2015r. szkoda została zgłoszona pozwanemu. Decyzjami z dnia 3 i 10 marca 2015r. pozwany poinformował powoda o przyznaniu tytułem zadośćuczynienia kwoty 9100 zł, kwoty 1 344 zł tytułem kosztu opieki osób trzech kwoty 323,44 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz tytułem zwrotu kosztów dojazdu kwoty 302,50 zł.

(dowód: decyzja z dnia 03.06.2015r. k. 73-74, decyzja z dnia 10.03.2015r. k. 75-76, zgłoszenie szkody k. 77-78, akta sprawy II K 332/15 tut. Sądu, informacja o zdarzeniu drogowym k. 99, września 2015r. k. 24)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie powoda co do zasady zasługiwało na uwzględnienie w zakresie domagania się zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W przedmiotowej sprawie podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 445§1 kc, zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz art. 444 § 1 i 2 kc, zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Strona pozwana nie kwestionowała, iż udzieliła ochrony ubezpieczeniowej sprawcy szkody. Zdaniem pozwanego roszczenie pozwu nie było jednak zasadne, albowiem dotychczas wypłacone zadośćuczynienie w pełni rekompensuje doznane przez powoda krzywdy, adekwatne jest również wypłacone odszkodowanie. Ponadto pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody.

Powołany w sprawie biegły z zakresu chirurgii i ortopedii na podstawie dokumentacji zawartej w aktach sprawy i po uprzednim przebadaniu powoda stwierdził, iż na skutek wypadku powód doznał przebytego zwichnięcia biodra lewego ze złamaniem stropu panewki. Biegły stwierdził u powoda skrócenie lewej kończyny dolnej rzędu 1 cm, zanik mięśni uda 2 cm, chód w pozycji swobodnej z zaznaczonym utykaniem na lewą kończynę dolną, chód w pozycji wymuszonej utrudniony z powodu zgłaszanych przez powoda dolegliwości bólowych biodra lewego.

W ocenie biegłego wymienione obrażenia stawu biodrowego lewego spowodowały u powoda powstanie długotrwałego uszczerbku w wysokości 10,00%. Biegły wskazał, że w ocenie procentowej uszczerbku uwzględnił potwierdzone badaniami obrazowymi /RTG i KT/ złamanie krawędzi panewki. Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał znaczne dolegliwości bólowe, a następnie niedogodności w ułożeniu na wyciągu bezpośrednim przez dwa tygodnie. Kolejne dolegliwości i utrudnienia spowodowane były zakazem obciążenia uszkodzonej kończyny i następową nauką chodzenia o kulach.

Obecnie po prawidłowym ustawieniu leczenia dolegliwości zminimalizowały się i nie stanowią utrudnienia w poruszaniu się i posługiwaniu się kończyną. Bezpośrednio po wypadku i w trakcie leczenia powód wymagał pomocy osób trzecich przez okres od 3 do 5 miesięcy, obecnie takiej pomocy nie wymaga.

Doznane przez C. W. obrażenia mogą skutkować w przyszłości wcześniej powstającymi zmianami zwyrodnieniowymi stawu biodrowego po zwichnięciu oraz złamaniu krawędzi panewki.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy z zakresu chirurgii i ortopedii wskazał, iż skrócenie kończyny dolnej rzędu 1 cm oraz zaniki mięśni uda 2cm nie stanowią podstawy do zmiany stanowiska w zajętej przez biegłego opinii głównej. Zgodnie z orzeczeniami skrócenie kończyny dolnej do 2 cm nie stanowi zauważalnego podczas obciążania uszczerbku, a uczucie przeskakiwania w biodrze jest tylko objawem subiektywnym nie dającym podstaw do zmiany decyzji. Okoliczności wskazane przez biegłego znajdują potwierdzenie w dowodach w postaci licznej dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach szkody, zeznaniach świadka i powoda. Sąd w pełni podzielił opinię biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii, albowiem była jasna i pełna, wyjaśniała wszystkie istotne okoliczności, a równocześnie była poparta wiedzą i doświadczeniem zawodowym biegłego.

Opinia biegłej z zakresu neurologii nie wniosła do sprawy istotnych okoliczności, albowiem biegła wskazała, iż wypadek powoda nie dotyczy jego układu nerwowego i nie zmieniłby rozpoznania.

W ramach art. 445§1 kc uwzględnione winny być okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy, jej rozmiar. Oczywistym jest, iż ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w celu określenia właściwej wysokości zadośćuczynienia nie wyczerpuje oceny i ma jedynie charakter pomocniczy i orientacyjny. W świetle przepisów kodeksu cywilnego podstawowym celem zadośćuczynienia należnego osobie poszkodowanej jest złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Funkcją zadośćuczynienia jest przede wszystkim wyrównanie poszkodowanemu doznanej przez niego krzywdy, a nie jego wzbogacenie. Sąd Najwyższy stoi przy tym na stanowisku, że wysokość zadośćuczynienia musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna przy uwzględnieniu krzywdy pokrzywdzonego odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28.09.2001, III CKN 427/00, LEX 52766). Zasądzona kwota winna być zatem umiarkowana i utrzymana w rozsądnych granicach. (por. wyrok SN z 16.04.2002r. V CKN 1010/00, OSNC z 2003r. nr 4 poz. 56)

Zadośćuczynienie z art. 445 kc ma zatem charakter kompensacyjny. Jednakże wysokość zadośćuczynienia powinna uwzględniać wszystkie okoliczności oraz skutki doznanego kalectwa (wyrok SN z 03.05.1972r. I CR 106/72, niepubl.) i przedstawiać przy tym ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i Sądu Najwyższego treść art. 445 kc pozostawia sądowi swobodę w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala w okolicznościach konkretnej sprawy uwzględnić indywidualne właściwości i odczucia osoby pokrzywdzonej (wyrok SN z 16.07.1997r. II CKN 273/97).

Zgodnie z przepisem art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W orzecznictwie przyjęto, że przyczynieniem się poszkodowanego do powstania szkody jest każde jego zachowanie pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba. Za okoliczności, które należy uwzględnić przy określaniu stopnia przyczynienia się poszkodowanego do wystąpienia szkody uznano stopień naruszenia obiektywnych reguł postępowania przez poszkodowanego, ich konfrontację z zarzutami stawianymi odpowiedzialnemu za szkodę, ciężar naruszonych przez sprawcę obowiązków i stopień ich naruszenia, rozmiar i waga uchybień po stronie poszkodowanego, a także ocenę zachowania się poszkodowanego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 sierpnia 2015 r., I ACa 150/15, LEX nr 1797166).

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w sprawie karnej tj. opinii lekarskiej i opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych i ruchu, Sąd uznał, iż C. W. w momencie wypadku nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawiają także zeznania powoda, który przesłuchany przed Sadem znał, iż w miejscowości P. odpiął pasy bezpieczeństwa. Wprawdzie powód zeznał, iż pasy te następnie zapiał, jednakże mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie karnej, Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie, iż w chwili wypadku miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Z uwagi na poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne w oparciu o dowody zgromadzone w sprawie karnej sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wypadków i medycyny sądowej. Nadto Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. M. z uwagi na nie wskazanie przez pozwanego prawidłowego adresu wnioskowanego do przesłuchania świadka.

Niewątpliwie brak zapiętych pasów bezpieczeństwa stanowi naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zachowanie poszkodowanego, zawierające subiektywne elementy winy (niedbalstwo), jest także obiektywnie naganne jako sprzeczne z porządkiem prawnym i zasadami współżycia społecznego. O tym, czy obowiązek naprawienia szkody należy zmniejszyć ze względu na przyczynienie się, a jeżeli tak - w jakim stopniu należy to uczynić, decyduje sąd w procesie sędziowskiego wymiaru odszkodowania w granicach wyznaczonych przez art. 362 kc. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu przyczynienie się powoda do powstania szkody należy ocenić na poziomie 20%.

Zdaniem Sądu zadośćuczynienie należne powodowi powinno stanowić łącznie z dotychczas wypłaconym kwotę 35 000 zł. Jednakże uznając, iż powód przyczynił się do powstania szkody w 20 % kwota zadośćuczynienia została przez Sąd obniżona o 20 %. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 18 900 zł. ($35\ 000 \times 20\ \% = 7\ 000\ \text{zł.}$, $35\ 000\ \text{zł} - 7\ 000\ \text{zł} = 28\ 000\ \text{zł} - 9\ 100\ \text{zł.} = 18\ 900\ \text{zł}$).

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w łącznej kwocie 28 000 zł uwzględnia stopień cierpień fizycznych i psychicznych, a więc rozmiar doznanej krzywdy oraz stopień przyczynienia się powoda do powstania szkody. Kwota ta jest także adekwatna do istniejących stosunków majątkowych społeczeństwa, przez co utrzymana jest w rozsądnych granicach i w żaden sposób nie podważa kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia Sąd zasądził odsetki w oparciu o treść art. 481§1 kc zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 26 marca 2015r. do dnia zapłaty. Jak wynika z przedłożonych dokumentów szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 16 lutego 2015r., zatem 30 dniowy termin, w którym pozwany zobowiązany był do kompleksowej likwidacji szkody zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 ze zm.) upłynął w dniu 18 marca 2017r.. Sąd będąc związany żądaniem pozwu orzekł o dacie, od której mają być naliczane odsetki zgodnie z tym żądaniem .

Sąd oddalił żądanie pozwu o zasądzenie kwoty 2 058 zł tytułem kosztów opieki osób trzech. Należy, iż pod rządem kodeksu cywilnego (art. 444 § 2) nadal aktualna jest wyrażona w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnia art. 161 § 2 k.z., że prawo poszkodowanego do ekwiwalentu z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej, nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki. Okoliczność zaś, że opiekę nad niedołążnym poszkodowanym sprawowali jego domownicy (żona lub córka), nie pozbawia go prawa żądania zwiększonej z tego tytułu renty uzupełniającej opartej na przepisie art. 161 § k.z. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1969 r. I PR 28/69). W wyroku z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73 Sąd Najwyższy stwierdził, że jeżeli pracująca zarobkowo żona - w celu pielęgnacji męża, który doznał uszkodzenia ciała na skutek czynu niedozwolonego - porzuciła pracę zarobkową i z tego powodu poniosła straty, poszkodowanemu przysługuje prawo żądania odszkodowania z tego tytułu w ramach art. 444 § 1 k.c.. Natomiast w wyroku z dnia 15 lutego 2007 r. II CSK 474/06 Sąd Najwyższy uznał, iż ewentualny rozmiar roszczenia przysługującego poszkodowanemu, jeżeli konieczna jest mu pomoc innej osoby, zależy od wysokości dochodu utraconego przez żonę rezygnującą z pracy lub działalności gospodarczej, a gdy opieka może być wykonywana przez osobę trzecią - wysokość odszkodowania z tytułu utraty zarobków przez żonę nie może przekraczać wynagrodzenia osoby mającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania takiej opieki. W uzasadnieniach powyższych orzeczeń Sąd Najwyższy podkreślał, iż konieczność sprawowania opieki nad poszkodowanym winna powodować powstanie realnej szkody, aby możliwe było zrealizowanie roszczenia o zwrot kosztów korzystania z pomocy innej osoby w rozumieniu art. 444§1 kc. Oczywiście jest, iż związana z potrzebą opieki osób trzecich szkoda może wynikać nie tylko z efektywnie wydatkowanych kwot dla osób trzecich, lecz również może się wyrażać w utracie korzyści ze strony najbliższych poszkodowanego związanej z koniecznością zaprzestania pracy zarobkowej bądź zmniejszenia się dochodów.

W przedmiotowej sprawie opiekę nad poszkodowanym w wypadku powodem sprawowała w przeważającej mierze jego matka i małoletni brat. Jak wynika z zeznań matki powoda, pomimo opieki na powodem pracowała zawodowa, a opiekę sprawowała po godzinach pracy . W opiece pomagał małoletni 13 – letni brat powoda, który pomagał powodowi po skończeniu zajęć szkolonych. W ocenie Sądu w tym przypadku nie zaistniała po stronie matki powoda jako opiekującej się w głównej mierze poszkodowanym utrata dotychczasowego dochodu w postaci otrzymywanego wynagrodzenia , zaś powód nie udowodnił, aby zaistniała jakakolwiek inna szkoda (uszczerbek w majątku, utrata korzyści) w związku z wykonywaniem opieki. Stąd też żądanie powoda o zasądzenie odszkodowania tytułem zwrotu kosztów opieki zostało oddalone.

O poniesionych przez pozwanego kosztach sądowych w postaci opłaty od pozwu i zaliczek na opinie biegłych Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 100 kpc stosunkowo je rozdzielając i zasądził od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda C. W. kwotę 945,12 zł tytułem części opłaty od pozwu oraz kwotę 236,63 zł tytułem części uiszczonych przez powoda zaliczek w zakresie przegranego przez pozwanego powództwa.

O pozostałych kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc znosząc je wzajemnie.

Na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszku kwotę 363,16 zł tytułem brakujących zaliczek pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszku.